

Atbildētājs: Eiropas Savienības Intelektuālā īpašuma birojs (EUIPO)

Otra procesa EUIPO Apelācijas padomē dalībniece: *Industries Sportswear Company SRL* (Venēcija, Itālija)

Informācija par procesu EUIPO

Strīdus preču zīmes īpašniece: prasītāja Vispārējā tiesā

Attiecīgā strīdus preču zīme: Eiropas Savienības vārdiska preču zīme "MARINA YACHTING" – Eiropas Savienības preču zīme Nr. 11 111 317

Informācija par procesu EUIPO: reģistra ieraksta atcelšana

Apstrīdētais lēmums: EUIPO Apelācijas otrās padomes 2020. gada 10. februāra lēmums apvienotajās lietās R 252/2019-2 un R 253/2019-2

Prasījumi

Prasītājas prasījumi Vispārējai tiesai ir šādi:

- atcelt apstrīdēto lēmumu;
- piespriest EUIPO un otrai procesa Apelācijas padomē dalībniecei, ja tā iestāsies lietā šajā tiesvedībā, atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

Izvirzītie pamati:

- Eiropas Parlamenta un Padomes Regulas (ES) 2017/1001 103. panta 1. un 2. punkta pārkāpums;
- Eiropas Parlamenta un Padomes Regulas (ES) 2017/1001 27. panta 1. punkta pārkāpums.

Prasība, kas celta 2020. gada 18. martā – Rochefort/Parlaments

(Lieta T-170/20)

(2020/C 191/35)

Tiesvedības valoda – franču

Lietas dalībnieki

Prasītājs: *Robert Rochefort* (Parīze, Francija) (pārstāvji: *M. Stasi, J. Teheux* un *J. Ridders*, advokāti)

Atbildētājs: Eiropas Parlaments

Prasījumi

Prasītāja prasījumi Vispārējai tiesai ir šādi:

- atcelt Eiropas Parlamenta ģenerālsekretāra 2019. gada 17. decembra lēmumu;
- atcelt 2020. gada 22. janvāra paziņojumu par parādu Nr. 7000000069, ar ko uzdots atgūt 61 423,40 EUR;
- piespriest Eiropas Parlamentam atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

Pamati un galvenie argumenti

Pret Eiropas Parlamenta ģenerālsekretāra 2019. gada 17. decembra lēmumu atgūt naudas summu, kas nepamatoti samaksāta kā parlamentārā palīdzība, kā arī pret saistīto paziņojumu par parādu vērstās prasības pamatošanai prasītājs izvirza četrus pamatus.

1. Ar pirmo pamatu tiek apgalvots, ka pārsūdzētajā lēmumā nav norādīts pietiekams pamatojums, jo Eiropas Parlamenta ģenerāļsekretāra argumentācija neesot nepārprotama un viņš neesot norādījis, kādā mērā iesniegtie dokumenti nav uzskatāmi par pierādījumiem par paveiktu darbu.
2. Ar otro pamatu tiek apgalvots, ka pieļauta pierādīšanas pienākuma pāreja. Šajā ziņā prasītājs uzskata, ka viņam nav pienākuma sniegt pierādījumus par sava deputāta palīga paveikto darbu, bet – gluži pretēji – Parlamentam ir pienākums pierādīt pretējo.
3. Ar trešo pamatu tiek apgalvots, ka pārsūdzētajā lēmumā ir pieļauta kļūda vērtējumā, jo Eiropas Parlamenta ģenerāļsekretāra minētie fakti nav precīzi.
4. Ar ceturto pamatu tiek apgalvots, ka nav ievērots samērīguma princips, ciktāl no prasītāja atgūstamā summa liecinot par pieņēmumu, ka deputāta palīgs nekad nav strādājis prasītāja uzdevumā.

Prasība, kas celta 2020. gada 18. martā – Rochefort/Parlaments

(Lieta T-171/20)

(2020/C 191/36)

Tiesvedības valoda – franču

Lietas dalībnieki

Prasītājs: Robert Rochefort (Parīze, Francija) (pārstāvji: M. Stasi, J. Teheux un J. Rikkers, advokāti)

Atbildētājs: Eiropas Parlaments

Prasījumi

Prasītāja prasījumi Vispārējai tiesai ir šādi:

- atcelt Eiropas Parlamenta ģenerāļsekretāra 2019. gada 17. decembra lēmumu;
- atcelt 2020. gada 22. janvāra paziņojumu par parādu Nr. 7000000071, ar ko uzdots atgūt 27 241 EUR;
- piespriest Eiropas Parlamentam atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

Pamati un galvenie argumenti

Pret Eiropas Parlamenta ģenerāļsekretāra 2019. gada 17. decembra lēmumu atgūt naudas summu, kas nepamatoti samaksāta kā parlamentārā palīdzība, kā arī pret saistīto paziņojumu par parādu vērstās prasības pamatošanai prasītājs izvirza četrus pamatus.

1. Ar pirmo pamatu tiek apgalvots, ka pārsūdzētajā lēmumā nav norādīts pietiekams pamatojums, jo Eiropas Parlamenta ģenerāļsekretāra argumentācija neesot nepārprotama un viņš neesot norādījis, kādā mērā iesniegtie dokumenti nav uzskatāmi par pierādījumiem par paveiktu darbu.
 2. Ar otro pamatu tiek apgalvots, ka pieļauta pierādīšanas pienākuma pāreja. Šajā ziņā prasītājs uzskata, ka viņam nav pienākuma sniegt pierādījumus par sava deputāta palīga paveikto darbu, bet – gluži pretēji – Parlamentam ir pienākums pierādīt pretējo.
 3. Ar trešo pamatu tiek apgalvots, ka pārsūdzētajā lēmumā ir pieļauta kļūda vērtējumā, jo Eiropas Parlamenta ģenerāļsekretāra minētie fakti nav precīzi.
 4. Ar ceturto pamatu tiek apgalvots, ka nav ievērots samērīguma princips, ciktāl no prasītāja atgūstamā summa liecinot par pieņēmumu, ka deputāta palīgs prasītāja uzdevumā ir strādājis tikai dažas dienas.
-